

Filip Tamás

Suttogás

Szenti Ernőnek

Mikor a mennyben éltem, tudtam, hogy
vannak néma hangversenyek, ahol

mégis sírnak a zenészek, ahogy
a taps hullámai feldörögnek.

S ha legjobb soromat elfelejtettem,
nem zavart: tudtam, nem veszhet el.

Aki adta, nem veszi vissza, vagy ha
mégis: csak, hogy jobbat adjon helyette.

Úgy látszik, most már túl közel lakom,
ennek a folyónak csak túlsó partja van.

Lassan megyek, a mozdulatlan nyílvevessző
mégis eltalál, hegye a bordáim közé hatol.

Odanyúlok, érzem a ragacsos vért.
De nem lehet az enyém: még nem én

következem. Letörlöm, és aki innen
tovább megy, csak még inkább én vagyok.

Párhuzamos vélemények

Zsille Gábornak

(1)

Ne is beszéljünk emigrációról –
elment ez a vonat is. Annyi
mindent kellene felszámolnom, hogy
sikerüljön: valamit úgymint elfelejtenék.
S már rég nem itt laknék, de
a posta egyre csak hozná
a számláim, melyeket egyszer

úgyis behajtanának rajtam. Hát
marad a fogság, buszvezetők és
banki ügyintézők
rémuralma, az
évszakok kocsonyás változatlansága;
mindegyiknek ugyanaz a püffedt
meteorológus-arca van. Amit
halogatunk, csak
toljuk magunk
előtt egy talicskában, mint egy
magatehetetlen, részeg öreget.
Eltévedünk vele a zöldhatáron,
ruhánk átítatja a köd, s csak utólag
vesszük észre, hogy végig azt
a keskeny vonalat követtük, amit
az országok közé húzott a történelem.

(2)

A mestereim más korokban éltek,
keményen tartották magukat
a szennyes ár fölött, ócska
alkukat nem kötöttek,
magukba fojtották a keserű dühöt.
Nem tudom, mit tennének manapság,
nem kéne-é csalódnom bennük?
Hálát adok, hogy
tiszták maradtak,
hogyan amíg élek, azt hihessem, ők
kikezdzhetetlenek. Úgy átjár ez
a váratlan öröm, mintha egy titkos
gyógymód receptjét kaptam volna
meg, hogy kipróbáljam magamon,
majd szeretteimen is, míg végül
már legszívesebben az utcákon
hirdetném fennhangon mindenkinek,
amíg erővel bírja a torkom.

(3)

Mintha a szülői házban maradnánk végig,
kiszolgálva előbb apánkat, majd anyánkat

hosszú agóniájuk alatt, ezerszer széthúzva
s összehúzva betegszobájuk ablakán a függönyt.

A nappal nem emlékezik rájuk, az éjszaka igen.
Haláluk óta nyáron fűteni kell, télen nyugodtan

kítárhatom az ajtókat és az ablakokat. Az öröm
elüldözne innen, a félelem itt maraszt.

Présben

Takács Zsuzsának

Egy hír magával sodor, ziháló
erdei ösvény, ágropogás, egy
könyörgő tús, vagy túszocska inkább,
hisz gyerek még szegény, cérnahangon
ismételgeti, *eressz el, eressz el,*
tornacipője alól kipördülnek a
kavicsok, ahogy rángatják fölfelé.

Magamba présel megannyi *G,*
hányingerem lesz, a szemem bevérzik,
egy tehervonat izzadtan átpöfög,
de a sorompó lenn marad, mert a
másik irányból is jön egy, s mikor a
hírolvasó a várható időjáráshoz ér,
lecsap rám egy mindennél élesebb
kép, ahogy egy

furcsán beeső

fénysugárral megüzeni a nyár,
égetni fog, s mind a túszai leszünk,
a verejték az arcunkra rákövül,
saját levükben főnek puhára szerveink,
idült hőség költözik közénk,
nyugtalan hamu rezeget a levegőben,
és a ház, amit másnap lebontanának,
ma inkább magától összedől.

És már most letaglóz a rettegés,
hogymajd, ha kell, vajon eszembe jut-e
a segélyhívó telefonszám, vagy csak
állok, mint akire villám sújtott, s hiába
integetek a vijjogó tűzoltóautónak,
ahogy elszáguld mellettem, szelétől
összeomlok hamuként?